

Vej at stryge al denne Militærmusik. Jeg tror, at Udvalget da vilde komme til Forstaaelse af, at det, der her foreslaas — saaledes som det allerede gentagne Gange er blevet sagt af den ærede Ordfører og af det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (Halsted) —, er et Minimum af, hvad der overhovedet maa tilstræbes, naar der skal kunne udrettes noget. Man maa faa Forstaaelsen af — og dette høje Ting maa faa denne Forstaaelse —, at det, der her forhandles om, er ikke alene et finansielt og militært Spørgsmaal, men det er et Stykke Kultur i Ords egentligste Forstand, og at der derfor altsaa ogsaa maa bringes et Offer for at tjene denne Kultur og gøre det muligt for hele Befolkningen at blive delagtig i den.

Selve Lovforslaget skal jeg kun omtale ganske kort. Jeg tror, det giver det meste af, hvad der kan opnaas indenfor den givne finansielle Ramme. Jeg kan i den Henseende slutte mig til, hvad den ærede Ordfører for Flertallet udtalte. Og saa jeg tror, at det her er lykkedes at opnaa det mest mulige med den Begrænsning i finansiell Henseende, der er opstillet, men jeg haaber dog, at denne finansielle Ramme ikke skal være saa fastnaglet, at den vil sprænges, selv om der bliver Tale om en ubetydelig Udvidelse. Jeg vil haabe, den besidder i alt Fald nogen Elasticitet.

I en Henseende betyder Forslaget noget nyt, nemlig naar det gaar over til Anvendelse af værnepligtige Musikere i en ret udstrakt Grad i de militære Musikkorps. Det er et Eksperiment, vi her komme ind paa. Paa Forhaand vil det ikke være muligt at sige noget afgjort om, i hvilken Grad de værnepligtige ville benytte sig af den givne Adgang til at træde over i Musikkorpsene. Det er jo muligt, at de Begunstigelser, der stilles dem i Udsigt, ville være fristende for dem. Kun saa meget er sikkert, at et saa stort Antal af værnepligtige Musikere i et Musikkorps vil i meget høj Grad forøge Musikanførernes og ogsaa de faste Musikers Arbejde. Disse værnepligtige kunne nemlig kun blive i Musikkorpsene indtil et Aar, de skulle skifte hvert Aar, og det vil altsaa sige, at det faste Musikkorps hvert Aar skal begynde forfra igen med Indstudering, med Ombesætning o. s. v., i det hele med Arbejdet paa at holde Repertoiret rede for til enhver Tid at kunne anvendes. I en Henseende forekommer det mig, at denne Løsning er heldig, hvis det lykkes at faa et tilstrækkeligt Antal værnepligtige ind i Korpset. Lykkes det nemlig, vil Følgen deraf blive, at Mu-

sikkorpsene vilde kunne blive noget lignende for disse værnepligtige, som Hæren skulde være for hele den udskrevne Masse, nemlig en Skole af opdragende og uddannende Betydning. Jeg tror, det sikkert vilde mærkes og sikkert vilde faa Følger, om man hvert Aar kunde sende indtil 100 værnepligtige ud i Landet, efter at de havde modtaget en musikalsk Uddannelse, efter at de havde hørt og lært Sammenspillet i et dygtigt Musikkorps. De vilde derved i de Kredse, hvor de høre hjemme, og hvor de færdes, kunne vække Sansen og Forstaaelsen for god Musik.

Det er ligeledes paa Forhaand vanskeligt at afgøre, om der vil kunne opnaas en tilstrækkelig Tilgang af Musikere af Reserven, saaledes som Forslaget forventer det. Derfor tror jeg, at det paa nærværende Tidspunkt vil være baade ønskeligt og nødvendigt, at det Tal 75, som er fastslaaet i Lovens § 2, forhøjes til 100. Tanken med at fastsætte dette Tal i Forslaget har ganske sikkert været den, at man med den faste Stamme ved Hjælp af Musikere fra Reserven og ved Hjælp af de værnepligtige Musikere paa visse Tider af Aaret skulde kunne komme op til en lignende Størrelse og Sættning, som Musikkorpsene have nu, og den Tanke er rigtig. Thi Musikkorpsene nu have de tilstrækkelige Instrumenter til en saadan Besætning, og de besidde tillige et meget betydeligt og værdifuldt Repertoire og et meget betydeligt og værdifuldt Arkiv, som kun paa den Maade vil kunne komme til fuld Nytte. Hvis man paa antagelige Betingelser faar tilstrækkelig mange Musikere af Reserven, kan man naturligvis formindske Antallet af de værnepligtige Musikere. Jeg foreslaar kun denne ringe Forøgelse fra 75 til 100 for det Tilfælde, at det ikke skulde lykkes at faa tilstrækkelig mange til at tage Ansættelse paa de meget beskedne Vilkaar, som dette Forslag kan byde dem som faste Musikere af Reserven. Der vil ikke med denne Henstilling, om den maatte blive tagen til Følge, være forbundet nogen som helst Udgift.

Jeg finder det endvidere særdeles heldigt, at der i Lovforslaget aabnes Mulighed for, at Stabshornblæsere kunne faa Karakter som Løjtnanter. Jeg tror, at hvis dette Forslag gennemføres uforandret i saa Henseende, vil det være rigtigt at give disse Mænd en anden Titel, der muligvis kunde være „Musikdirektør“. Det er ogsaa almindeligt i Udlandet, at man giver disse Mænd en eller anden Grad eller Betegnelse, som man karakteriserer med Of-